

ærede Landbrugsministers Hjerne ganske sikkert ikke er tom, men paa Handelspolitikens Omraade er han fuldstændig blank, der er den fuldstændig tom bortset fra denne ene Doktrin, som altsaa ligger og vokser og gror og udvikler sig som Perlen i Østersen, men ganske vist saadan, at jo mere Perlen flourer, jo mere dør Østersen.

Altsaa, ingen af disse to Resolutioner vilde jeg kunne gaa med til. Jeg har tidligere her i Tinget, — og hvis der gives Lejlighed dertil, skal jeg atter gøre det — udviklet mit Syn paa den almindelige økonomiske Situation. Man kan mene, det Syn er galt, men det er under alle Omstændigheder et klart og logisk Syn, som betinger et virkeligt Overblik over Forholdene, og det er min Overbevisning, at før man kommer ned paa det Syn, vil man ikke ud fra en samlet, under en bestemt Synsvinkel anlagt Plan kunne slaa ind paa en økonomisk Politik, som kan føre os over Vanskelighederne. Det er paa den anden Side ogsaa min Overbevisning, at derhen vil man komme, Regeringen vil komme derhen, Rigsdagen vil komme derhen, Folket i al Almindelighed vil komme derhen, og naar det er saa vidt, behøver vi ikke den foreslaaede Hjælp udefra, for saa er vi meget godt i Stand til at løse Opgaverne selv. Nu er der sagt om vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen, at den sagde ikke meget. En ærede Kollega blandt Socialdemokraterne var saa venlig at komme hen og ønske mig til Lykke med den, fordi den viste, til hvilken Grad af Nøjsomhed vi var naaet, og Nøjsomhed var netop noget, der var Brug for i disse Tider. Ja, for saa vidt kan han have Ret; den er nøjsom og maa være nøjsom. Den betyder, saa vidt jeg opfatter den, ikke videre end dette, at man spinder den tynde Forhandlingens Traad videre, som der for Tiden dog er paa den af de to Regeringspartier betjente Rok. Jeg kan ikke være med til at skære en saadan Traad over, den være saa tynd, som den være vil. Hvis den af sig selv bliver ved at blive tyndere og tyndere, brister den en skønne Dag; og saa staar man overfor det Moment, da Folket direkte maa tage sin Skæbne i sin egen Haand og afgøre, hvad det i dette for dets Liv afgørende Spørgsmaal mener, om det mener, at den ene eller den anden Politik, der er Tale om her — enten en ren „Laissez-faire“-Politik eller en Politik, der beskytter, hvad der kan beskyttes —, er den rette og hensigtsmæssige for os.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen udtalte, at han i store Træk sympatiserede med den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er stillet fra vor Side; men han havde et Par Betæneligheder: Den ene var den, at den førte Afgørelsen bort fra Rigsdagen. Denne Betænelighed burde ikke afholde det ærede Medlem, thi Sandheden er, at Dagsordenen tværtimod gaar ud paa at lægge Afgørelsen af de politiske Spørgsmaal i Rigsdagens Haand, sikre en forberedende Forhandling, hvor alle Rigsdagens Retninger er repræsenteret, og derpaa lade Afgørelsen træffe af selve Rigsdagen. Det ærede Medlem frygtede, at det skulde blive en Forhandling af et vidtspændende Omfang, naar Dagsordenen blev forstaaet, saaledes som han tænkte sig den forstaaet. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem behøver heller at nære Bekymring paa dette Punkt. Det, han der var bange for, var, at man ikke skulde kunne naa at træffe Afgørelsen i Spørgsmaalet om Importreguleringen inden den 31. Marts. Det siger sig selv, at denne Afgørelse maa træffes før den Tid, det siger ogsaa sig selv, at en lang Række af de Beslutninger, der vilde være den naturlige Følge af den Dagsordens Vedtagelse, som vi har foreslaaet, maa træffes i Løbet af ganske kort Tid. Derfor vil ingen Vanskelighed være til Stede, hvis der findes en Regering med virkelig Villie til at arbejde paa dette Grundlag.

Den højtærede Indenrigsminister sagde til mig med klædelig Overlegenhed, at Regeringen havde ikke Brug for gode Raad. Jeg kunde tænke mig, at en Regering, der er stedt som den nuværende, ikke havde Raad til alt for meget at afvise de Raad, der kan gives fra anden Side. Men, sagde den højtærede Indenrigsminister saa i Fortsættelse deraf, denne Venstreregering kan aldrig tænke sig saadanne Indgreb som dem, der skete under Krigen, en økonomisk Politik af tilsvarende Karakter. Jeg skulde dog tro, at hvis den højtærede Regering nogen Sinde kom til at staa overfor Vilkaar som dem, der fandtes i Danmark under Krigen, saa vilde den kunne tænke sig en Politik af samme Karakter, som de Partier, der støtter denne Regering, i Krigens Tid gav deres Tilslutning. Derimod er det en selsagt Ting, at vi forvort Vedkommende ingenlunde nærer den Tanke under de Vilkaar, som nu findes, at gennemføre samme Art Foranstaltninger, som fandtes i Krigens Tid. Dette være ogsaa sagt i Anledning af en Bemærk-